

L'Alcalde de Barcelona, diu que el Govern subvencionarà amb 50 milions més de pessetes l'Exposició Internacional

CARNET

Les sorpreses de l'Index.

La nova edició—retocada—de l'Index que ha publicat no fa gaires dies el Vaticà, ha produït no poques sorpreses. I naturalment, els més sorpresos de tots, han estat aquells als quals més afecten les disposicions papals. Els de «El Matí» per exemple, han passat la dissort de veure Descartes en la llista dels autors prohibits, al cap de pocs dies d'haver defensat amb tot l'ardor apostòlic dels Joseps Maries, que l'autor del «Discurs del Mètode» era dels seus.

Altres sorpreses encara. Luter, el mateix Luter, primer autor de la Reforma i fundador del protestantisme, no surt en la llarga llista dels trenta mil noms que es troben a l'Index. En canvi—qui sap si ocupant el seu mateix lloc—hom hi pot llegir l'«Imitació de Jesucrist» atribuïda a Kempis.

I pensar que aquest llibre, dit simplement «El Kempis», ha estat durant cinc segles, un llibre de lectura en moltes llars cristianes i catòliques, i que algunes cites de l'obra, les hem vistes en els records que hom reparteix en els oficis funerals.

Pierre Mille, comentant aquesta interdicció, diu que ha estat un vertader desastre per la llibreria catòlica.

Respallada.—Els empleats de l'oficina pública X. són deliciosament inútils.

Es possible que no siguin ben bé inútils, però es pot afirmar que són ineptes i reganyosos. Naturalment, el servei no rutlla com hauria.

El primer d'aixecar la veu i protestar del pèssim servei és el periòdic de la ciutat. Qui tingui una fortuna pot jugar-se-la en la seguretat de doblar-la, que indefectiblement el solt publicat diu així: «Si no fos perquè cada dia en som víctimes, no creuríem que una ciutat com Z. tingui un servei de X. tan desastrós. El local és insuficient, brut i apartat del centre de la ciutat» (volen dir de la redacció). «El servei és lent, la qual cosa fa que es formin a les escasses guixetes, cues interminables. Reconeixem, però que el personal és eximit de culpa, puix amb el seu zel propura de disminuir les molèsties al públic. Esperem que la superioritat o qui degui, hi posarà remei».

Quan les forces vives de la ciutat (generalment només hi ha forces vives allà on el poble és mort) es decideixen a suplicar al ministre corresponent, que procuri organitzar aquell servei com correspon a la importància de la ciutat, el ministre sempre contesta que procurarà de tenir en compte la queixa i que farà el que pugui, sempre, es comprèn, dintre les possibilitats del pressupost.

I tenim que el servei va malament perquè el contribuent no treu prou la llengua.

LA LIMITACIÓ DELS ARMAMENTS

La pròxima Conferència de Londres

El mes de gener de l'any que ve es reuniran a Londres les comissions representatives d'Anglaterra, Estats Units, França, Itàlia i el Japó per tractar de la limitació dels armaments navals.

Aquesta és la tercera que es celebra. La primera fou a Washington i per bé que no es pot dir que vagi acabar amb un gran èxit, s'aconseguien resultats que ja bastaven, si més no, per demostrar que hi havia ganes de posar un límit en la cursa dels armaments navals. En fi; els reunits pogueren tornar a casa seva amb la consciència de diplomàtic descarregada i àdhuc es permeteren de tirar unes quantes amoretes a la pau.

Després vingué la de Ginebra, a la qual només assistiren Anglaterra, els Estats Units i el Japó, i que acabà com el rosari de l'aurora. Aquesta vegada els delegats se n'anaren amb les mans al cap, en quan a resultats limitatius es refereix, puix que al cap de poc temps es descobrí a Nord-Amèrica que alguns senyors, empesos per llur instint comercial, havien fet d'aquella conferència un bonic negoci.

Vingué la pujada dels laboristes al govern d'Anglaterra, i llur cap, senyor MacDonald, va anunciar que el govern anglès es proposava de portar a bon terme la limitació dels armaments navals. No cal dir que a tot arreu es brandaren campanes o, per dir-ho com en un programa de festa major, hi hagué tritlleig general de clotxes.

I ara farem una mica d'història de les altes i baixes que des de llavors ha fet aquell càndid entusiasme.

MacDonald i l'ambaixador dels Estats Units a Anglaterra, general Dawes, celebren entrevistes en les quals es tractà de conciliar aquests tres punts: paritat d'armaments, demandada per Nord-Amèrica i que Anglaterra acceptà; les necessitats de l'imperi britànic que no tenen res a veure amb les noves construccions navals americanes—necessitats determinades pels interessos i responsabilitats angleses en el rest del món—i tercer, el de, sig dels dos governs de reduir els armaments.

S'anuncia la visita del senyor MacDonald al president Hoover. Mentrestant a Washington es considera que la paritat serà aconseguida en 1936, puix que en aquesta data els creuers lleugers anglesos d'una capacitat de 65 mil tones, construïts entre 1910 i 1916, seran completament inútils.

Tokio anuncia que el seu govern s'oposarà a l'abolició dels submarins.

La premsa anglesa ja anuncia que la conferència dels cinc tindrà molta feina a solucionar la qüestió dels creuers, i deixa entendre que

el que pretenen Anglaterra i els Estats Units és el desarmament del Japó, França i Itàlia i com que aquests estats no voldran saber res sobre això, la conferència serà molt moguda, i àdhuc és possible que fracassi.

La premsa francesa diu que França no pot acceptar de cap de les maneres la paritat amb Itàlia, puix ella necessita vigilar la Mediterrània, l'Atlàntic i el canal de la Mànega. No cal dir que de la supressió dels submarins ni se n'ha de parlar, i que el sol fet d'haver presentat aquesta qüestió són ganes de fer caure sobre la pobra França les culpes d'un molt possible fracàs de la conferència.

La premsa feixista diu que el sol fet d'emprendre Anglaterra i els Estats Units les discussions ells sols, ja és una indelicadesa i que aquestes entrevistes sempre són en perjudici d'un tercer. Itàlia uneix la seva veu amb la de França per protestar que aquest afer no sigui portat a la Societat de Nacions. En resum; una manera com una altra per dir que aquesta conferència no els fa cap gràcia.

La premsa influent japonesa demana que el seu govern s'esforci a fer disminuir la proporció del tonatge dels creuers de primera classe, puix del contrari el Japó es veurà obligat a acceptar una inferioritat o bé a augmentar el seu tonatge en aquesta mena de vaixells. Aquesta mateixa premsa avisa el govern japonès que la política de MacDonald tracta només d'acribrar el prestigi del govern treballista i que no té cap intenció de fer bé al món. Malauradament, el diari que deia això, el «Kokumin Shimbun», hi tocava.

MacDonald desembarca a Nova York el dia 4 d'Octubre. Es nomenat fill honorari d'aquella ciutat i a tot arreu és festejat. A Washington es veu amb el seu collega Hoover i tot marxa com una seda—una seda que marxi bé, es comprèn—.

El govern anglès envia als seus col·legues navals la invitació oficial per prendre part a la conferència de Londres.

L'entusiasme augmenta i la premsa de tot arreu diu que la invitació ha fet molta bona impressió.

S'anuncia que els governs invitats acceptaran. Però hom apunta que certes reserves seran fetes.

René La Bruyère al «Journal de Gènevè» diu: La conferència naval és un drama en tres actes. Primer acte: Anglaterra i els Estats Units s'entenen per limitar les seves construccions navals sobre la base de la paritat i per assegurar-se l'un i l'altre una hegemonia naval envers les altres potències. Segon acte: Aquesta parella, després d'haver-se posat d'acord, inviten França, el Japó i Itàlia a participar a

una conferència de conjunt sobre el desarmament naval. El desenllaç, tercer acte, depèn de l'actitud de les tres potències, dites secundàries, en l'esmentada conferència.

En un discurs, Hoover diu que els vaixells mercants que en temps de guerra transportessin només que provisions dites de primera necessitat, fossin considerat com els vaixells hospitals i estiguessin exempts de bloqueig.

La premsa francesa admira l'humanitarisme de Hoover però diu que si aquell punt de vista fos acceptat, el bloqueig fóra ineficac. Barde a «L'Oeuvre», diu que és estrany que Hoover digui això dels vaixells que porten aliments, puix havent-hi el pacte Kellog signat no hi ha por que es declari cap guerra i, en conseqüència, no hi haurà necessitat de declarar cap bloqueig. I acaba per dir que val més no parlar-ne d'aquesta qüestió.

La premsa anglesa diu que la proposició de Hoover no és tan humanitària com sembla i que el bloqueig pot ésser més humà que una invasió armada. Diu que tot el que s'ha fet fins avui per humanitaritzar la guerra ha estat inútil i que les guerres futures no seran menys cruels.

I amb aquesta disposició d'ànims s'ens presenta avui la conferència dels cinc. Anglaterra no hi va a cercar res més que una entesa amb els Estats Units, de manera que davant el fet de la superioritat econòmica dels Estats Units, al menys pugui conservar la seva força naval. No cal dir que MacDonald hi posarà tot el seu esforç per arribar a un acord, si no entre tots cinc, al menys entre ells dos.

Els Estats Units hi van per guanyar, i si no és així no tindran cap inconvenient a fer-la fracassar. Tingui's en compte, però, que per ells el sol fet d'aconseguir la paritat amb Anglaterra ja és un guany.

Les altres tres potències hi van de mala gana i és molt difícil que accedeixin a mútues concessions. Encara que el Japó té més interès a poder-se entendre amb els dos grossos que no pas amb França i Itàlia, entre les quals sembla que hi hauran molts cops.

A. INVERS

El Dr. Montagut també fa un llibre

Llegim:

«En breu verà la luz pública un libro titulado «Los errores de la Dictadura y réplica al libro de Cambó», escrito por el canónigo doctor Montagut. Según nuestros informes, en esta obra se propugna por la continuidad del actual régimen político, considerando como un error la vuelta a la normalidad constitucional.»

El vi català a França

Sembla que per l'exportació dels nostres vins, bufaran mals vents en l'esdevenidor.

Aquests vents vindran de la banda de França; puix certes cases exportadores importantíssimes del Camp de Tarragona i del Penedés, han rebut dels seus representants i clients en el mercat francès, notícies relacionades amb un probable augment per part de França en els Drets de Duana pels vins que importa.

Aqueixa mesura, es diu, està fonamentada en el baix preu actual dels vins francesos, i volen els «vignerons» que es dificulti tota importació de vins.

Si això es confirma, serà una nova dificultat, greuíssima, per a la situació del comerç vinic espanyol, que ja en l'actualitat gairebé ni pot treballar amb França per a la qüestió de diferències en els preus. Es de creure que França sabrà estimar la inoportunitat de tal mesura que entranyaria un poquíssim respecte als múltiples interessos franco-espanyols.

Grècia és la que domina el mercat francès i es podrien prendre contra aquells vins altres procediments per a dificultar la seva enorme quantitat d'exportació a França.

Els supermultimilionaris

Demà una munió d'illusos bressolades per tots aquells que han trobat prou excuses per comprar una participació de la rifa de Nadal i que tanmateix fan el desmenjat, restaran en això: Il·lusions. No passaran a realitats. Només uns quants faran una crecudeta econòmica com la que fan els bollets quan tenen excés d'humitat.

Vagi allà on vagi la «grossa» ella no portarà, a qui toqui amb sols els quinze milions, el singular del nom que fa de títol a aquestes ratlles.

Per enveja dels que somnien a ésser milionaris, gossem publicant la següent estadística:

Segons la Tresoreria de Washington, hi ha actualment als Estats Units 390 persones la renda anual de les quals arriba o «rebassa» el milió de dòlars—uns set milions i mig de pessetes.

Ara bé; el mot «rebassa» és molt elàstic, puix que l'estadística donada per la citada Tresoreria, afegeix que sobre aquests 290 multimilionaris, 138 tenen una renda d'un milió a un milió i mig; 56 de un milió i mig a dos milions; 55 de dos milions a tres milions; 22 de tres a quatre milions; 8 de quatre a cinc, i per últim 11 de cinc milions «en amunt».

«En amunt», molt bé. ¿Però fins a quant? Aquests pobres 11 diables són els anomenats «supermultimilionaris».

I ara direm als homes que encara són del gremi del floreig, que entre els nous multimilionaris hi ha 26 dones, de les quals, 3 són unes gentils senyoretetes... per casar.